

РЕШЕНИЕ

№ 9056

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 09.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13164** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 46, ал. 2, т. 3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на О. Р., гражданин на У., чрез адв. Г., против заповед рег. № 5404 ПАМ – 330/13.10.2025 г., издадена от началник на ГПУ „С.“ при РДГП - Е., с която лицето е експулсирано в Република У..

В жалбата и в писмени бележки се сочи, че съществуват всички основания по чл. 146 от АПК за отмяна на обжалваната заповед. Налице е несъответствие между фактическите и правни основания за издаването ѝ. Не било изготвено и връчено съобщение по реда на чл. 26 от АПК за започване на административното производство по прилагане на ПАМ. Лицето било експулсирано преди изтичане на срока за депозиране на възражения и обяснения. Адресатът на мярката не бил запознат с предложението рег. № 5404р-9858/13.10.2025 г. на родния му език – същностен елемент от правото му на защита. Липсвал реквизит по чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ. Иска се отмяна на административния акт.

Ответникът - Началник на ГПУ „С.“ при РДГП Е., чрез юрк. Н. изразява становище за неоснователност на жалбата. Чужденецът си бил тръгнал доброволно и на практика мярката не била изпълнявана.

Жалбата е допустима. Подадена е от субект по чл. 3 от АПК, адресат на индивидуален административен акт, засягащ правната му сфера неблагоприятно, тъй като му се възлагат задължения. Жалбата е подадена в преклузивния срок. Изпълнението на акта не рефлектира върху правния интерес от правото на жалба, тъй като липсва обусловеност между правния интерес да бъде разрешен спора относно порочността на изпълнителното основание и самото изпълнение (в

този смисъл вж. определение № 10086/26.09.2024 г. по адм. д. № 8740/2024 г. на ВАС; определение № 2828/27.02.2012 г. по адм. д. № 1096/2012 г. на ВАС и др.). Ето защо жалбата подлежи на разглеждане по същество.

От фактическа страна се установява, че на 12.10.2025 г. на разклон за [населено място], ГПН от ГПУ С., е спрял за проверка лек автомобил, управляван от жалбоподателя. В колата се намирили и 4 лица, по техни данни от П., без документи за самоличност. След проведена беседа на чужд език със задържаните лица е установено, че същите са влезли на територията на страната нелегално през землището на [населено място]. Тези данни са обективирани в докладна записка с рег. № 5404р-9858/13.10.2025 г. на старши инспектор началник МППГ при ГПУ – С..

От справка в АИС се установява, че О. Р. е с регистрационна карта на чужденец по смисъла на ЗЧРБ, но към момента на задържане по чл. 72 от ЗМВР картата е невалидна. Същият е с месторождение в У..

По делото е представено копие от протокол № 72/14.10.2025 г., видно от който пред състав на РС – Средец е сключено споразумение като жалбоподателят се е признал за виновен за това, че с цел да набави за себе си имотна облага противозаконно е подпомогнал преминаването през страната на четирите лица.

На 13.10.2025 г. е издадена обжалваната заповед с правно основание чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и заповед № 4070з-632/17.06.2024 г., предвид съображенията, изложени в докладна записка № 5404-9858/13.10.2025 г. по описа на ГПУ – С..

При тези факти съдът намира жалбата за неоснователна.

Същата е издадена от компетентен – териториално и материално – административен орган – началник на ГПУ – С., овластен със заповед № 4070з-632/17.06.2024 г. на директора на РДПП – Е. да прилага принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ, сред които е и мярката „експулсиране“.

Жалбата е издадена в предвидената от закона писмена форма. Същата има адресат, разпоредителна част и издател. Предвид специалното правило на чл. 46, ал. 3 от ЗЧРБ в нея не е необходимо да се посочват фактически основания за прилагането на мярката. Това специално правило дерогира изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК за излагане на конкретни фактически основания.

Жалбата е издадена без съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Действително, на чужденеца не е осигурен превод на документа, за който се твърди - докладна записка № 5404-9858/13.10.2025 г. в нарушение на чл. 14, ал. 2 от АПК. Разпоредбата обаче е диспозитивна и указва, че лицата, които не владеят български език, могат да ползват (очевидно ако поискат), родния си или друг, посочен от тях език. Чужденецът е подписал обжалвания акт без възражения (на какъвто и да е език). При липса на направено оплакване, че запознаването с документа е на език, който лицето не владее и при липсата на възражения в тази насока не може да се направи извод за нарушение на принципа, установен в чл. 14 от АПК за осигуряване на преводач и възможност да участва в процедурата (вж. в този см. решение № 13042/19.10.2012 г. по адм. д. № 6600/2012 г. на ВАС). Смисълът на този текст е да се защити правото на защита на жалбоподателя. В случая, след като съдът е сезиран надлежно с жалба и в срок, възражението не рефлектира върху законосъобразността на административния акт само на това основание, тъй като правата на защита на жалбоподателя не са нарушени. Доколкото и фактическото основание не е реквизит на обжалваната заповед, както се каза по-горе, липсата на запознаване с тези основания също не рефлектира върху законосъобразността на волеизявлението.

Твърдението, че той е експулсиран преди да изтече срокът за възражение, е ирелевантен, защото жалбата срещу административния акт, по арг. от чл. 46, ал. 4 от ЗЧРБ, не спира изпълнението на

заповедта.

Неоснователно е твърдението за нарушение на чл. 26 и чл. 34 от АПК.

Естеството на принудителната мярка определя неприложимостта на чл. 26 от АПК, предвиждащ, че за започване на производството се уведомяват известните заинтересовани граждани и организации освен заявителя. От своя страна адресатът на принудителната мярка няма и качеството на заявител. Разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от АПК се намира в глава пета "Издаване на административни актове", раздел I "Индивидуални административни актове", а съгласно чл. 22, т. 1 от АПК производството по раздел I не се прилага за административни актове, които по силата на специален закон се издават и изпълняват незабавно или е предвидено специално производство с оглед на естеството им (вж. и решение № 4859/17.04.2024 г. по адм. д. № 2247/2024 г. на ВАС и др.)

Оспорената заповед е и материално законосъобразна. Същата е издадена с правно основание чл. 42, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ – Чужденец се експулсира, когато неговото присъствие в страната създава сериозна заплаха за националната сигурност или за общественения ред и има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави, каквито данни безспорно се установиха по делото. Твърденията, изложени в официални документи, ползващи се с материална доказателствена сила, не са оспорени по надлежния ред относно тяхната вярност.

Няма пречка факти, релевантни за спора да се установяват и след датата на издаване на индивидуалния административен акт по арг. от чл. 142, ал. 2 от АПК.

По изложените съображения оспорването следва да се отхвърли.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорване по жалба на О. Р., гражданин на У., против заповед № рег. № 5404 ПАМ – 330/13.10.2025 г., издадена от Началник на ГПУ „С.“ при РДГП Е.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване